

Forsl. t. L. ang. Till. til den almindelige borgerlige Straffelov.

undergivne offentlig Forsøgning, er en Selvfølge. Et enkelt Slags Forseelser, nemlig de, som nævnes i § 5, ville naturligt være Gjenstand for offentlig Politiretsbehandling. Men i de øvrige Tilfælde, som falde ind under Loven, bør Sagen forfølges i den ordinære Straffeprocesses Former. Det er en Selvfølge, at der skal forholdes efter de almindelige Regler ved Paatalen af saadanne Forseelser mod nærværende Lov, som ikke ere begaaede ved Pressens Brug. Men der er ingen rimelig Grund til at behandle de Tilfælde anderledes, i hvilke Forseelsen er begaaet ved Pressens Brug. Ogsaa i dette Tilfælde bør det derfor overlades den almindelige Anklagemyndighed at tage Bestemmelse om Sags Anlæg.

Til § 8.

Bestemmelsen i denne Paragrafs første Stykke om, at Ordet „Fængsel“ i nærværende Lov skal forstås paa samme Maade som i almindelig borgerlig Straffelov, jfr. dennes § 25, trænger næppe til nogen nærmere Begrundelse. Bestemmelsen i andet Stykke, hvorefter de Regler, som gjælde om Forsøg paa eller Meddelagtighed i de i Straffeloven omhandlede Forseelser, ogsaa skulle finde Anvendelse paa Forsøg paa eller Meddelagtighed i de Overtrædelser, som om-

handles i nærværende Lov, er tilføjet, fordi det ikke kan anses afgjort, at disse Regler uden udtrykkelig Lovhjemmel vilde blive bragte til Anvendelse paa Overtrædelser, som omhandles i en Lov, der kun som et Tillæg har kunnet knyttes til den almindelige borgerlige Straffelov.

Ved Siden af de nævnte Bestemmelser er der i Paragrafen optaget en Forskrift om, at Embeds- og Bestillingsmænd, som findes skyldige til Straf efter denne Lov, kunne dømmes til Embeds eller Bestillings Fortabelse, samt at Pensionister under samme Forudsætning kunne dømmes til Fortabelse af den Pension eller Understøttelse, de nyde. Hvad den første af disse Regler angaar, da maa det findes naturligt, at en Embeds- eller Bestillingsmand ved at gjøre sig skyldig i Forseelser af den Art, som omhandles i denne Lov, selv om de ikke for hans Vedkommende udgjøre egentlige Embedsforseelser, viser sig i den Grad ubæredig til Tillid fra det Offentliges Side, at der bør være Afgang til at fradømme ham Embedet. At Pensionister under lige Forudsætninger kunne dømmes til, at fortabe deres Pension eller Understøttelse, er en naturlig Følge af Reglen i Pensionslovene af 5te Januar 1851 § 7 Nr. 5 og 24de Februar 1858 § 9 Nr. 5.